

laga. Tu in tam oglasi se vendar-le kak nemur, ter se ustavlja predlogu ali navadno nima sreče. Poslanec za Postojnsko volilno skupino, dr. H. Dolenc je poslanstvo odložil. „Narodni dom“ utegne kmalu postati resnica, za-nj je nabranih že 58.000 gl. — Potreba večje bolenišnice kaže se čedalje huje v Gorici in sedaj je upanje, da vzame dežela na-se, pozidati jo. Ali bodo pa žleb ali kanal potegnili čez Tržiško polje, to je vprašanje. Over je tudi tam, kakor pri nas na Ptujskem polju in bode težko jih premagati. — Slov. „vrt za otroke“ odpré podružnica sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu v Trstu, ako Bog da, kmalu po praznikih. Mestni zastop je dobil od ital. kralja knjigo „Div. comedia“ v dar in je neka drhal, ko je to župan naznanil, strašno upila: „Evviva il ré d'Italia!“ Da je bila drhal najeta, to se vidi, ali po kom? Možje v mestnem zastopu že vedó. — Hrvaški sabor je sklenil svoje zborovanje ali lahko bi tudi rekli: prepiranje, kajti možje so si v njem vedno v laséh, med tem pa dobi madjarska vlada od njih — vse, kar hoče.

Vnanje države. Deputaciji bolgarski ni bila v Berlinu sreča mila, še vseh troje skup niso hoteli vzprejeti gospodje nemšk. ministerstva za zunanje zadeve, ampak le poedini so smeli pred nje. Ruski poročnik pa jih še v Berlinu pogledal ni, na Dunaju so bili vsaj govorili s tamošnjim ruskim poročnikom. Iz Berlina podali so se v Pariz — gledat menda na uro saj druga ne bodo opravili. Doma pa se vladi godi že precej hudo, kajti sedaj je turški poslanec Gadban effendi jel spletke delati, podobne so čisto Kaulbarsovim. Velešile pa čakajo ter se ne izmenijo za ubogo bolgarsko ljudstvo. Temu bi gotovo ustregle, ko bi mu dale, kogar koli, za kneza. Po miru vsak Bolgar vzdihuje ali težko, da ga še dobodo tako kmalu. — Turčija stoji še zmerom na strani Rusije ter ne mara za svete, ki jih ji daje Anglija. Tudi bode bržkone za Turčijo boljše če drži s svojim bližnjim sosedom, kakor pa s kramarsko Anglijo. — Rusija jemlje sedaj 500 milijonov na posodo, pravijo, da jih ji treba za vojaške priprave in pa za železnice. Teh stavi na vseh straneh in postavi jih čisto pod vojaško povelje. Vsak delalec in s tem bolj uradnik bode na ruskih železnicah vojak. To je nova misel in diši — po vojski. — V nemškem drž. zboru se ne morejo zjediniti za povišanje vojaštva in je torej vlada poslala poslance že v soboto domov na praznike. Ali se ji bodo oni po teh pa potlej udali? Vlada ima upanje. — Doma Anglija sedaj hudo postopa z Irci, več irskih poslancev je že pozaprla, češ, da ščunjó ljudstvo, naj ne odrajuje zakupnin, to pa ji postane lahko nevarno, saj prenapeta struna rada počí. — Španska kraljica-udovica uživa sedaj pri vseh strankah spoštovanje in zaupanje, tudi

republikanci ji dajo mirú. — Italijanski minister za finance se baha, da mu ostane, ako gre vse lepo, še drugo leto kak milijon v kasi; če je to le resnica! Tudi vojni minister je pravil v drž. zboru, da je vojno z vsem preskrbel, česar ji je za vojsko potreba. No, to je pa še brž večje bahanje, kakor je njegovega tovariša. — V Sudanu bode kmalu mir, kajti ostanek Mahdijeve drhali je le je mal, največ, če še šteje kacih 400 mož in še ti so bolj senca, kakor vojaki. — Na jutru v Kitaju, Tonkinu in Košinkini godi se kristijanom sila. Kjer bode se vzdigne ljudstvo zoper nje ter jim požge hiše ali pa jim odnese, kar dobó pod roke in sreča za nje, če jih pusté še vive.

Za poduk in kratek čas.

Lurška mati božja.

(Konec.)

21. avgusta.

Lepo jutro je, a veselo ni, ker ni sv. meše; rano že smo zopet na železni cesti. Število romarjev se je vedno krčilo. Že v Parayu se jih je kakih štirideset ločilo od nas; šli so Pariza gledat. Nekoliko jih je pojdoč stopilo na Laško, in zopet drugi so se po Švicarski razškopili, da so si pogledali lepote ove dežele. Mi pa smo potrpežljivo sedeli na vozih ter dirjali naprej do Züricha, kamor smo sred večerke dospeli.

Ptíca se navoli kletke in popotnik se naveliča zaprtega voza. V Zürichu sem tedaj povrgel tesni voz in železno cesto in sem se preselil na ladjo, in sem se po vodi peljal do mesteca Wädenswyl, kjer se izteka železna cesta, ki drži v starodavni Einsiedeln, sloviti božji pot Marijin. Na ladji smo dihali čisti zrak in lehka sapica na jezeru nas je lepo hladila. Moja pljuča so delala, kakor meh orgelj v farni cerkvi, kedar gospod školnik vse registre odprejo, dokler niso vsega francoskega zraka izpihala ter se napila krepkega zraka švicarskih planin. Zvečer je bilo še toliko časa, da smo se v Wädenswylu v jezeru kopali.

Okoli osmih, ko se je že mračilo, nas zopet naložijo na voze, a danes železni konj ni letel z nami, kakor in da, ker smo se zlo v kreber vozili, ampak sopihal je, kakor bi se bil nalezal najhujše navduhe ter je lepo počasi vozil. Tisuč in tisuč zvezd nas je pozdravljalo iz neba, ko smo dospeli v Einsiedeln.

22. avgusta.

V Einsiedelnu se mi je zdelo, da sem že doma, pa kde še je slovenski svet! Einsiedeln je prelepa ves na planinski ravnici. Einsiedelnčani nočejo biti mestjani, dasiravno so jim neki že to čast ponujali. Cerkev Matere božje je velikanska stavba. Dolga je 288, široka 116 šolajev. Sveta kapelica stoji ared cerkve in je

iz belega in črnega marmorja postavljena. Na pozlačenih meglah plava milostljiva podoba Matere božje, izrezljana iz črnega lesa, z žezlom v roki in s predrago krono na glavi. Škof Konrad iz Kostnic je menil 14. septembra leta 948 kapelico blagosloviti. Pa tisto noč popred sliši nebeško godbo in vidi v kapelici Kristusa samega sv. mešo služiti, pri kateri so mu angeli božji stregli. Škof je tiho djal in nič ni povedal, kar je videl. Ko je pa začel drugi dan kapelico blagoslavljati, sliši glas, ki mu je branil blagoslavljanje, rekši: Bog sam je kapelico že blagoslovil. — V ti kapelici smo pokleknili in smo se nebeški Materi zahvalili, da nas je tako očevidno varovala na našem dolgem potu.

Katoliški Švicarji so vrli možaki, pravi poštenjaki; nekako težko smo se ločili od njih. Na Francoskem smo bili vajeni debelo plačevati, in tedaj sem tukaj belo gledal, ko je krčmarica povedala jako mali račun.

Ob šestih zvečer smo že bili v Inomostu na Tirolskem. Tukaj je bilo toliko tujcev popotnikov, da v nobeni gostilnici ni bilo več prostora za nas. Nek prijazen Tirolec mi je tedaj najel v privatni hiši posteljo, v kateri sem tako dobro spal, kakor bi cela Tirolska moja bila. V ponedeljek 23. avgusta se priporočim Materi božji od presv. Srea, in potem se napotim črez Brenner proti domu. Ob polnoči despem v Celovec. Dne 24. avgusta sem tukaj praznoval in počival. Imel sem čast biti gost pri rajnem premil. škofu. Ko se pri njih poslovim, so mi naročili, da jih naj pride njihov sošolec, ki so častni kanonik v naši škofiji na skorem obiskat, ker — so rekli — človek ne vé ne dneva ne ure. In resnično, že za mesec dni smo bili pri njihovem pogrebu v Celovcu. Dne 25. avgusta zvečer me je dež v Maribor pripokal. Gredoč v mesto stopim v cerkvo očetov frančiškanov in zapojem — po tihem — „Te Deum laudamus“, in pred altarjem loudeske Marije pomolim: Česčena si Marija...

Dr. Ivan Križanič,
lourdeski romar.

Še nekaj dodamo iz prijateljskega pisma g. dr. A. M., ki piše v „Slovincu“ št. 195: „Moje pero je prešibko dati izraz onim čutom, ki so mi tukaj srce polnili. Tu ne moreš moliti, ne, le izdihovati in samega svetega veselja — jokati. Pripetilo se mi je, da sem bil v dan skupnega odhoda nekaj belan, tako, da si nisem upal na pot. — zaostal sem sam v Lurdu. Toda ne kesam se in stokrat sem že Boga zahvalil za ovo bolezen. Rayno te dni namreč vrsilo se je tako zvano narodno romanje Francosko v Lurd. Pred vsemi drugimi mesti bil je Pariz zastopan. Pripeljali so še seboj okol 1200 bol-

nikov. Tu bi videl gospodo moliti, poklekati, poljubljati tla, na katerih se je Mati božja prikazala... In bolniki? Pripeljali so se k studencu in eden za družim neseni so bili ali spremljani v kopelj. Večim je bila bolezen olajšana, nekateri pa so bili popolnoma ozdravljeni, med njimi tudi taki, ki so bili že več let neozdravljivo bolni. Štelo se je v treh dneh okoli 20 večjih očitnih čudežev, ki so tudi od komisije za to sestavljene preiskani bili. Jaz sam sem nekatere z lastnimi očmi videl. Lehko si misliš, kak vtis je to na me naredilo. Le želel sem tudi Tebe pri sebi imeti. Upam pa, da boš še tako srečen, sam se o tem prepričati.

Da, verujemo, trdno verujemo, dragi moj, in goré bomo prenašali!“

Smešnica 51. France: „Kaj bi rekel, Tone, je-li denar premakljivo blago ali pa nepremakljivo?“

Tone: „Hm, pri meni je že premakljivo, kajti, kedar koli ga kaj imam, ne da mi mirú, dokler ga ne pošljem po svetu.“

France: „Res, pri naju že, toda pri mojem strijcu je denar nepremakljivo blago, nobeno mojih pisem jim ga ne gane iz omare.“

Razne stvari.

(Slovenska čitalnica v Mariboru) imela bode občni zbor čitalničnih udov dne 26. decembra 1886 ob 6. uri zvečer. Dnevni red: 1. Volitev novega odbora; 2. domača zabava. Odbor.

(Opominj.) S pošto iz Celja smo dobili te dni 6 gld. kot naročnino za „Sl. Gosp.“, po pomoti pa je ime g. naročnika izostalo. Naj nam torej sedaj svoje ime piše, sicer ne vemo komu jih naj v knjigo pripišemo.

(Dež. zbor.) Č. kr. vojaško poveljništvo namerava odslej vojaške vaje imeti ne več na Ptujskem polju, ampak na Kranjskem doli za Krškim. Poslanec g. Miha Vošnjak pa je vsled tega vprašal c. kr. namestnika, je-li na tem kaj resnice in če je, kako meni vojaštvo poskrbeti, da bode še vožnja po Savi mogočna.

(Imenovanje.) Kakor se poroča, postane c. kr. glavar na Ptuju g. Frid. Marek, doslej c. kr. komisar pri okrajnem glavarstvu v Gradcu.

(Na Ponikvo.) O volitvah gredó po navadi valovi višje. Vsaka stranka se poteza za može svoje vrste, nasprotne pa tišči, kar more, doli, da ne morejo kvišku. Dokler to ostane v pravih mejah, ni krivo, krivo pa je, če še po volitvah, ki so bile dobre, med strankami vse eno noče biti mirú. Občina na Ponikvi, pa upamo, da sme svoje sedanje volitve biti vesela. To jim bodi dovolje!